

Π.—Μὰ τί τοὺς ἤθε κι' ἔστειλαν αὐτὸ τὸ μέγα δῶρον;

Φ.—Ὡς δείγμα ὑπολήψεως κι' εὐγνωμοσύνης φόρον
διότι ἀθώωσαμεν τῆς Κούτρας τοὺς προμάχους
καὶ τρέφομεν μὲ γεύματα τῶν Τούρκων τοὺς στομά-

χους
καὶ γιὰ ν' ἀλλάξῃ ἐνταυτῷ ἢ τῶν πραγμάτων θέσις
καὶ νὰ ἐξομαλύνωμεν τὰς ἀνωμάλους σχέσεις.

Γι' αὐτό, μωρέ, μᾶς τῷστειλαν μὲ τελετὴ μεγάλη,
γιὰ νὰ ρωτᾶς κι' ἐγὼ καὶ σὺ κι' οἱ χάηδες οἱ ἄλλοι.
Καὶ ὅταν πρέσβεις ἔρχονται Ὀθωμανοὶ μὲ φέσια
καὶ μοῦ χαρίζουν, Περικλῆ, σουλτανικὰ πεσκέσιο,
καὶ ὅταν εἰς ἀδάμαντας φωτοβολῶ κι' ἀστράπτω,
μὲ ὄλους σχέσεις φιλικὰς αὐτοστιγμὴ συνάπτω,
κι' ἐκεῖνον ποῦ μοῦ τᾶστειλε τὸν κἀνω πρῶτο βλά-

μη
καὶ στέλλω χαιρετίσματα καὶ ἴστον Καϊμακάμη.

Π.—Ἀμμὲ τοὺς Τούρκους, Φασουλῆ, τοὺς εἶδες εἰς τὸν
μπαλό;

Φ.—Ὡμίλησα μὲ τὸν Ἐδχέμ καὶ τὸν Φαήκ τὸν ἄλλο.

Κι' ἐμεῖς κι' αὐτοὶ ἐτίμησαν μεγάλως τὸν χορὸν μας
ἐμεῖς μὲ τὸ φεγγάρι των, κι' αὐτοὶ μὲ τὸ σταυρὸ μας
κι' ἀφοῦ ὁ Μεγαλόσταυρος καὶ εἰς τοὺς δαὸ ἐδόθη
ταχέως θὰ ἐκκληρωθοῦντο πρὸ αἰῶνων πόθοι.

Π.—Καὶ τί τοὺς εἶπες, Φασουλῆ;

Πολλά τε καὶ ποικίλα,
καὶ πρῶτον παρεκάλεσα γιὰ τὰ δικά μας φύλλα
ν' ἀφήσουν νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὴν Σμύρνην ἐλευθέρως
καὶ ἵστοῦ μεγάλου κράτους των τὸ ἓνα κι' ἄλλο μέρος,
ἀφοῦ ἐξομαλύνθησαν τὰ μεταξὺ μας τώρα
καὶ ὁ Σουλτάνος ἔστειλε ἵστον βασιληᾶ μας δῶρα.

Μὰ σ' ὅσα καὶ ἂν ἔλεγα δὲν μ' ἐνοιωθάν καθόλου.
τότε κι' ἐγὼ τοὺς ἔστειλα εὐθὺς κατὰ διαβόλου
καὶ δὲν μᾶς χέμ, Φαήκ κι' Ἐδχέμ, μετὰ θυμοῦ τοὺς

εἶπα
κι' ἐγύρισα τὰ πίσω μου καὶ ἀναψα μὰ πίπα.
'Ἄλλ' ὅμως ξαναγύρισα, βρὲ Περικλῆ, καὶ πάλι
καὶ ξαναφώναξα ἵστους δαὸ μὲ δύναμι μεγάλη,
«καὶ δὲν μᾶς χέμ, Φαήκ κι' Ἐδχέμ, μὲ τὰ παράσημά σας,
μὲ τοὺς Μεγαλοσταύρους μας καὶ ὄλας τὰς τιμάς σας;
θὰ σᾶς ἀλλάξουν τὸ σταυρὸ οἱ δημοσιογράφοι...»

Π.—Κι' αὐτοὶ;

Φ.— Μοῦ εἶπαν ἵστο σουπέ ἂν θαῦρον καὶ πιλάφι.
Τότε ἵστο ἀλήθεια ἵθυμωσα καὶ ὄλος-θυμωμένος
τῶν ἀποστόλων τοῦ Χαμίτ βλαστήμησα τὸ γένος,
καὶ μόλις ὁ Ἐδχέμ πασσαῖς πρὸς τὸν Φαήκ ἐστράφη,
ἐγὼ τοὺς ἐσερβίρισα μὲ τὸ σικτιρ πιλάφι.

Π.—Καὶ τί σᾶς εἶχαν ἵστο σουπέ;...

Φ.— Σαμπάνιαις καὶ καπόνια...
αὐτὸς ὁ Θῶν, βρὲ Περικλῆ, νὰ ζήσει χίλια χρόνια.
Χαριτωμένος κοιβαρντᾶς καὶ ἀξιο παλληκάρι,
αὐτὸς ὁ Θῶν μ' ἐμέθυσε καὶ μ' ἔκανε στηλιάρη,
καὶ ἄρχισα τὸ σφύριγμα καὶ δυνατὸ τραγοῦδι
καὶ ἄνω κάτω ἔφερα τὸ φράκο τοῦ Σκουλούδη.
Φάε, μωρέ Φαήκβη καὶ σὺ Ἐδχέμ ἐφέντη,
ἄς γίνουν ὄλα θάλασσα, ἐμπρὸς χορὸς καὶ γλέντι,
ἐλευθεροὶ ἄς κηρυχθοῦν οἱ δούλοι καὶ οἱ σκλάβοι

ἐνῶ τὰς συνεδρίας της καὶ ἡ Βουλὴ μας παύει,
ἢ δὲ ἀντιπολίτευσις καινούργια πέρνει φόρα
καὶ σ' ἄλλο κέντρον μυστικὸν συνεδριάζει τώρα
κι' ἀπ' ἐκεῖ μέσα κόκκινη πετᾶ κι' αἱματομένη
δευτέρα ἐπανάστασις ἐπιδιορθωμένη.

Ἰστοῦ Καραπάνου ἔσβυσαν ἡ λάμπαις καὶ τὰ φῶτα
καὶ κᾶν τὰ τραταρίσματα καὶ πᾶνε τὰ πισκότα.

Ἐβίβα καὶ τὸ Ἰμπιγιάς κι' ὁ Μεγαλόσταυρός μας,
ἔβίβα καὶ ὁ φίλος μας, ἔβίβα κι' ὁ ἐχθρός μας,
ἔβίβα οἱ ἀπόστολοι τῆς ἀληθοῦς φιλίας
κι' οἱ Πρόξενοι τοῦ Μεξικοῦ καὶ τῆς Πορτογαλίας.

Ἐνῶ δὲ ταῦτα ἔλεγα μετὰ φωνῆς ἀλκίμου
τὴν Ἀγλαίαν ἀπαντῶ τοῦ Βλάχου ἀντικρὺ μου
γλυκειὰ γλυκειὰ, σεμνὴ σεμνὴ, χωρὶς πολλὰ στολίδια,
καὶ δίχως σοβαντίσματα καὶ ψεύτικα φτεριασίδια,
μὲ ἄσπρο τοῦλι, Περικλῆ, μὲ παρθενιά καὶ χάρι...

Π.—Τί Ἀγλαίαις τσαμπουνᾶς, μωρὴ ἀνεμοδοῦρα;

Φ.—Λοιπὸν ἔβίβα ὁ Χαμίτ καὶ ἡ Ἐστραμαδοῦρα
κι' ὄρσε καὶ σὺ δαὸ φίσκελα, ποῦ κάνεις τὸν μεγάλο,
καὶ δὲν μοῦ καταδέχεσαι νὰ ἔλθῃς εἰς τὸν μπαλό.

Π.—Ὅρσε καὶ σὺ δαὸ ματσουκιάς, ξετοίπωτο γαϊδοῦρι,
γιατί μ' ἐπαραφούσκωσες μὲ τὴν Ἐστραμαδοῦρη.

Στολίσματα πολλῶν εἰδῶν
εἰς τοῦ Αἰόλου τὴν ὁδόν.

Κατσιμπαλις ὁ φίλος ποῦ ἔλειπε ἵστα ξένα,
μᾶς ἔφερε στολίδια καὶ λούσα ἓνα κι' ἓνα.
Μᾶς ἔφερε ὀμπρέλαις, μαστούνια κι' ἄλλα εἶδη
καὶ κάθε τί ὠραῖο τοῦ Παρισιοῦ στολίδι.
Μοσχοβολοῦν Εὐρώπη, μυρίζουνε Παρίσι,
μᾶς ἦλθαν φρέσκα φρέσκα καὶ εἶναι μὰ χαρά,
ἐκεῖ καθέννας θαῦρη ὅποιον συρμὸ θελήσῃ,
ἀλλὰ πρὸ πάντων σκούφιας γιὰ ὄλα τὰ μωρὰ.
Καὶ ποῖα καλὴ μητέρα γιὰ τὸ μονάκριβό της
εὐθὺς δὲν θ' ἀγοράσῃ μὴ τέτοια σκούφια πρώτης;
'Εμπρὸς λοιπὸν, κυρταῖς, ἵστον νέο μου κουμπάρο,
κι' ἐγὼ μὴ τέτοια σκούφια τοῦ Φασουλῆ θὰ πάρω.

Ἐβγήκαν τὰ ποιήματα
καὶ στείλετέ μας χρήματα.

Καὶ τέλος ἐξεδόθησαν οἱ νέοι μας οἱ τόμοι,
πωλοῦνται δὲ ἵστο σπῆτι μας, πούναι κοντὰ ἵστοῦ Ξύδη,
εἰς τῆς Ἐστίας τὸ γνωστὸν Κατάστημα κι' ἀκόμη
σ' ὄλα τὰ Καταστήματα τὰ τοῦ Κωνσταντινίδη.
'Εκτὸς αὐτῶν θὰ εὑρετε τὸ κάθε μας βιβλίον
καὶ εἰς τοῦ Βίλμπεργ καὶ τοῦ Μπέκ τὸ βιβλίοπωλεῖον.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κἀνω — πῶς ἵστο σπῆτι μου ἀνέβη,
ἵστον Νεάπολιν ἄπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδη, — δαὸ ἵστο λάδι, τρεῖς ἵστοξύδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.